

A dark, moody scene of a desk with a lamp and an open book. The desk is dark wood, and the lamp is a classic desk lamp with a brass base and a dark shade. The book is open, and its pages are visible. The background is dark and out of focus, suggesting a library or study.

THE SILENCE BEFORE THE BANG

Action without noise.

Ferdinando

WALL STREET: CSEND A ROBBANÁS ELŐTT

GILLETTE FROM WALL STREET · 08

Minden kezdet lelkesedést szül. Nem az ismeretlen jön felénk; mi megyünk felé. Gyönyörű érzés. Az adrenalin, a dopamin és az egész családjuk könnyed meggyőződéssel hajt előre. Kis, bensőséges pillanatok maradnak, mind ugyanabból a célból születve. Nem követnek divatot, mintát vagy formátumot. Ők teremtenek egyet.

Aztán jön az eredmények várása. Ez a cselekvés természetes következménye. Az áldozat, az erőfeszítés és a befektetett idő mindig mintha kérne valamit cserébe. Az eredmény néha zajjal jelentkezik: abban a térben, ahol a dolgok látható hatást váltottak ki. Máskor csennel érkezik: abban a térben, ahol a dolgok ugyanúgy hatást váltottak ki, csak anélkül, hogy tudomást szereznénk róla. Egyformának tűnhetnek, de nem azok.

A zaj hangokat, kritikát, szavakat, társadalmi jeleket, nyilatkozatokat és megnyilvánulásokat szül. A csend ugyanezeket a mozgásokat hozza létre, csak messze a szemünktől. A két világ közös pontja mégis gyakran egyetlen dolog: a pénz. Sokféle formában jelenik meg. Egy interjú. Egy hirdetés. Egy konferencia. De a legkonkrétabb, a legkevésbé szimbolikus és a legelterjedtebb továbbra is az átutalás. Jólétet és nyugtalanságot egyaránt képes kelteni, bár szinte mindig csak átmeneti hatással.

És ott voltam egy forró, párás augusztusi estén, már eldöntöttem, hogy lefekszem. Mit csináltam ehelyett? Felugrottam, az íróasztalomhoz mentem, kinyitottam a számítógépet, és elkezdtem

megírni ezt a gondolatmenetet. De miért? Nincsenek terveim, elvárásaim vagy ambícióim. Abból élek, ami már az enyém, és ez elég. Nem várom, hogy megváltozzon az életem, és minden nap hálát adok Istennek, hogy égve tartja a fényeket a saját létezésem színpadán.

Szóval mi történt? Épp átnéztem a weboldalam forgalmi adatait. Van egy bizonyos öröm abban, ha látod, hányan látogattak el, melyik országokból jöttek, és melyik oldalakat fedezték fel. Mindezt úgy, hogy tudtam: nem vásárlást keresek, mert úgy döntöttem, hogy nem árulom az irodalmat, nem csinálok belőle pénzt. Ezt a munkát már Bezos gyerekei végezték. Soha nem volt az enyém.

Az elmúlt napokban a web 80%-os visszaesést jelzett. Általános összeomlás. Nincsenek beszélgetések. Nincsenek e-mailek. Nincsenek külső jelek. Csak a csend maradt. Egy csend, amely beszélt, és robbanást jelzett előre. A földrengések megtanították nekem ezt a leckét. A természet pedig ritkán téved. De nem aggódtam. Egyszerűen tele voltam mosollyal és gondolatokkal, tudatában annak, ami történni fog velem. Ez volt a csend a robbanás előtt.

Sokaknak zaj volt cselekvés nélkül. Nekem cselekvés volt zaj nélkül. Aztán hajnalban valaki kopogott az ajtón. Nem futár volt. Egy levél volt. Piros viasszal lepecsételve. A feladó egyszerű volt: DYNAMITE. De visszaküldtem a feladónak. Én csak a robbanást reméltem. Ennyire nagyra nem vágytam.

Ferdinando